

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

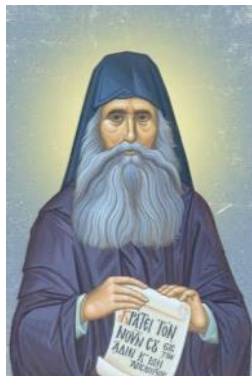
Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruțiți. (Romani 12, 12)

Bucurați-vă!

ANUL VII • NR. 9 (167) • 5 IULIE 2026

Calea spre mântuire **Să iubim pe Domnul!**

Sfântul Siluan Athonitul

„Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte
întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu
naște rugăciunea.”

Crâmpoeie din lumina sărbătorii

Sufletul omului în raport cu bunurile materiale

În Duminica a cincea după Rusalii, Evanghelia ne relatează **minunea vindecării celor doi demonizați din ținutul Gadarei**. Acest fragment ne arată puterea nelimitată a lui Hristos asupra răului, dar și importanța covârșitoare pe care El o acordă sufletului omului în raport cu bunurile materiale. Iată câteva învățături esențiale pentru suflet:

- **Valoarea absolută a omului:** Mântuitorul permite ca o turmă de porci să piară, doar pentru a salva viața și demnitatea a doi oameni chinuți. Hristos ne arată că un singur suflet valorează mai mult decât întreaga bogăție materială a lumii.
- **Capcana atașamentului material:** Locuitorii din Gadara, văzând paguba produsă, L-au rugat pe Iisus să plece din hotarele lor. Din păcate, aceștia au preferat animalele în locul propriilor semeni vindecați și al prezenței lui Dumnezeu. Este un îndemn la reflecție: cât de des punem confortul sau bunurile noastre mai presus de aproapele?
- **Speranța în fața suferinței:** Oricât de adânci sau cumplite ar fi „mormintele” izolării, păcatului sau deznădejdi în care ne-am putea afla, Hristos trece mereu „dincolo” pentru a ne căuta, a ne elibera și a ne reda comunității.

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Sfânta Scriptură, izvor de înțelepciune **Cartea „Ieșirea” (Exodul)**

Cartea „Ieșirea” (Exodul) este una dintre cele mai importante cărți ale Sfintei Scripturi. Ea nu este doar relatarea eliberării poporului evreu din robia Egiptului, ci și o profundă reflecție asupra libertății, credinței, legământului cu Dumnezeu și formării identității unui popor.

Narațiunea începe cu asuprirea israeliților în Egipt și cu nașterea lui Moise, ales de Dumnezeu pentru a-i conduce spre libertate. După cele zece plăgi trimise asupra Egiptului și instituirea sărbătorii Paștele evreiesc, poporul traversează în mod miraculos Marea Roșie și pornește prin pustiu către Țara Făgăduinței.

Pe parcursul călătoriei, Dumnezeu hrănește poporul cu mană și prepelițe, îi oferă apă din stâncă și, pe Muntele Sinai, încheie un legământ cu Israel, dându-i lui Moise *Cele Zece Porunci* și alte legi menite să organizeze viața religioasă și socială a comunității. Cartea se încheie cu construirea *Cortului Întâlnirii*, locul simbolic al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului.

Cartea dezvoltă câteva **teme fundamentale**:

- **Libertatea** – adevărata eliberare nu este doar ieșirea din sclavie, ci și învățarea unei vieți trăite în ascultare de Dumnezeu.
- **Credința și încrederea** – deși Dumnezeu face minuni, poporul oscilează între credință și îndoială, reflectând fragilitatea naturii umane.
- **Legea și responsabilitatea** – Cele Zece Porunci reprezintă baza unei vieți morale și a unei societăți întemeiate pe dreptate.
- **Prezența lui Dumnezeu** – Dumnezeu nu este distant, ci călăuzește poporul prin stâlpul de nor și de foc și locuiește simbolic în Cortul Sfânt.

Ieșirea combină narațiunea istorică, descrierile dramatice și textele legislative. Scene precum rugul aprins, cele zece plăgi, trecerea Mării Roșii sau primirea Tablelor Legii sunt printre cele mai memorabile din literatura universală. Limbajul este solemn și simbolic, iar personajul lui Moise este construit ca un lider complex: timid la început, dar transformat într-un conducător curajos și mijlocitor între Dumnezeu și popor.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (30)

Intrarea mare și Heruvicul

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Este intrarea cu Cinstitele Daruri. (E greșit să se spună Sfintele Daruri, deoarece acum ele încă nu sunt sfințite.) Ea are caracterul unei procesiuni solemne prin care darurile de pâine și vin din firida proscomidiarului sunt strămutate pe sfânta masă, adică pe jertfelnic, unde, prin sfințire, se vor preface în Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos. Preotul rostește în taină următoarea rugăciune, pe care vă rog să o urmăriți cu atenție:

Nimeni din cei legați cu pofte și cu desfătări trupești nu este vrednic să vină, să se apropie sau să slujească Ție, Împărate al slavei; căci a sluji Ție este lucru mare și înfricoșător chiar pentru puterile cerești. Dar, totuși, din iubirea Ta de oameni cea negrăită și nemăsurată, fără mutare și fără schimbare Te-ai făcut om, și Arhiereu al nostru Te-ai făcut, și, ca un Stăpân-a-toate, ne-ai dat slujba sfântă a acestei jertfe liturgice și fără de sânge; că numai Tu, Doamne, Dumnezeu nostru, stăpânești cele cerești și cele pământești, Tu, Cel ce Te porți pe scaunul heruvimilor, Domnul serafimilor și Împăratul lui Israel, Tu, Cel ce singur ești Sfânt și întru sfinți Te odihnești.

Așadar, pe Tine Te rog, Cel ce singur ești bun și binevoitor, caută spre mine, păcătosul și netrebnicul robul Tău, și curățește-mi sufletul și inima de cugete viclene; și cu puterea Sfântului Tău Duh învrednicește-mă pe mine, cel ce sunt îmbrăcat cu harul preoției, să stau înaintea acestei sfinte Tale mese și să jertfesc sfântul și preacuratul Tău Trup și scumpul Tău Sânge. Că la Tine vin, plecându-mi grumajii, și Ție mă rog:

#1

Bine de știut

De ce mergem la biserică în fiecare duminică?

Duminica este ziua Învierii Domnului, ziua în care Hristos a biruit moartea și a deschis oamenilor calea spre viața veșnică. Din primele veacuri, creștinii s-au adunat în această zi pentru frângerea pâinii, ascultarea cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunea comună.

Participarea la Sfânta Liturghie nu este doar o tradiție sau o obligație morală, ci întâlnirea vie cu Hristos în comunitatea Bisericii. Aici ascultăm Evanghelia, ne rugăm împreună și, pregătiți prin spovedanie și pocăință, ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului.

Credința nu poate fi trăită izolat. După cum măduarele alcătuiesc un singur trup, tot astfel creștinii alcătuiesc Trupul lui Hristos – Biserica. De aceea, lipsirea fără motiv întemeiat de la Sfânta Liturghie înseamnă pierderea celui mai important moment al săptămânii.

Duminica nu este doar zi de odihnă, ci mai întâi zi de comuniune cu Dumnezeu.

„Să nu părăsim adunarea noastră, precum le este obiceiul unora...” (Evrei 10, 25)

„Biserica este spital, nu tribunal; aici omul vine să se vindece.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Să reținem!

- ✓ Duminica este ziua Învierii Domnului.
- ✓ Sfânta Liturghie este centrul vieții creștine.
- ✓ Credința se trăiește în comuniunea Bisericii.

Să nu-Ți întorci fața de la mine, nici să mă lepezi dintre slujitorii Tăi, ci binevoiește ca darurile acestea să-Ți fie aduse de mine, păcătosul și nevrednicul robul Tău. Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm, și totodată Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Să încercăm a desprinde din această rugăciune **câteva aspecte esențiale**. Dacă înainte de Intrarea mică a fost invocat Dumnezeu-Tatăl: „Stăpâne, Doamne, Dumnezeu nostru...”, pregătind venirea în lume a Fiului ca Profet-Învățător, de data aceasta preotul I se adresează Fiului în dubla Sa funcțiune, de Împărat și Arhiereu. Se admite că Intrarea mare este simbolul și reiterarea intrării triumfale a Domnului în Ierusalim, când a fost aclamat ca Împărat al lui Israel. Totodată însă, același drum îl ducea pe Arhiereu către mântuitoarea jertfă de pe cruce. Hristos S-a jertfit ca Arhiereu și a înviat ca Împărat, biruitor asupra morții. Iată ce ne spune, în această privință, **Sfântul Apostol Pavel**: Dumnezeu-Tatăl a făcut ca puterea Sa „să lucreze în Hristos, sculându-L din morți și așezându-L de-a dreapta Sa întru cele cerești”, mai presus de îngeri și decât orice nume, „și pe toate i le-a supus sub picioare, și pe El L-a dat peste toate Cap Bisericii, care este trupul său, plinătatea celui ce pe toate întru toți le plinește” (Efeseni 1, 20-23).

Prin înviere, Domnul S-a împărat. Devenit Împărat, El Și-a luat în stăpânire Împărăția în întreita ei ipostază: liturgică, aurorală și plenară. De aceea preotul I se adresează lui Hristos Împărate al slavei.

Pentru a deveni nu doar Împărat, ci și Arhiereu, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să Se întrupeze. El a devenit om, dar fără mutare și fără schimbare, adică fără să Se despartă de Tatăl și fără să-Și piardă ceva din dumnezeirea Sa.

Înainte de a Se înălța la cer, Domnul le-a spus ucenicilor Săi și, prin ei, nouă tuturor: „Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Prezența perpetuă a lui Hristos în lume se face prin rugăciune: „Unde sunt doi sau trei adunați întru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). De asemenea, ea se realizează și prin iubirea noastră față de aproapele aflat în suferință, exprimată prin actul nostru de milostenie față de el: „Întrucât ați făcut unuia dintr-acești foarte mici frați ai Mei, Mie mi-ați făcut” (Matei 25, 40).

Acestea sunt, desigur, prezențe reale. Dar prezența absolut esențială și indispensabilă a lui Hristos nu este între noi, ci întru noi, concomitent cu prezența noastră întru El. Domnul a insistat asupra unității necesare și indisolubile dintre El și noi, invocând simbolul relației dintre trunchi și ramură: „Eu sunt vița; voi, mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu întru El, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic” (In 15, 5). Așa cum vița este hrana mlădiței, tot astfel Hristos este – și trebuie să fie – hrana noastră. Vița își hrănește mlădița prin sevă. Or, nici rugăciunea și nici milostenia nu pot fi sevă hristică, deoarece, în ambele cazuri, inițiativa ne aparține nouă. Fluxul sevei este de la viță la mlădiță, nu invers. Ei bine, pentru a ne oferi nouă, oamenilor cu trup material, posibilitatea de a comunica direct și nemijlocit cu Iisus Cel înălțat la cer, El a instituit **comuniunea euharistică**, adică modalitatea prin care Hristos – ceresc, nevăzut, real – ni Se oferă prin singura cale de acces la materialitatea noastră, aceea a pâinii și vinului, sevă – hrană materială devenită sevă – hrană duhovnicească. [...]

(Va urma)